

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ JUDr. J. R.**, bývajúcej v B. 3, **2/ R. B.**, bývajúceho v B. 3, **3/ Ľ. Balážovej**, bývajúcej v B. 3, **4/ A. M.**, bývajúcej v B., žalobcovia 2/ až 4/ zastúpení JUDr. Petrom Arendackým, advokátom so sídlom v B., proti žalovanej **MEDA-medical group, s.r.o.**, so sídlom v B. 3, IČO: 35 746 789, zastúpenej JUDr. Ľubomírom Volochom, advokátom so sídlom v Bratislave, Robotnícka 9, **o uloženie povinnosti uzavrieť zmluvu o predaji bytov**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp.zn. 17 C 247/2002, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 9. októbra 2013, sp.zn. 4 Co 490/2012, takto

r o z h o d o l :

Konanie o dovolaní žalobkyne 1/ **z a s t a v u j e .**

Dovolanie žalobcov 2/, 3/, 4/ **o d m i e t a .**

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II rozsudkom z 10. júla 2012, č.k. 17 C 247/2002-430 žalobu žalobcov zamietol a uložil im povinnosť zaplatiť žalovanej spoločne a nerozdielne náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia. Žalobcovia sa v konaní domáhali uloženia povinnosti žalovanej uzatvoriť s nimi zmluvu o prevode vlastníctva bytov, ktoré užívajú v objekte na B., podľa ustanovení zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z.z.“). Súd dospel k záveru, že na priestory, ktoré užívajú žalobcovia, nie je možné aplikovať ustanovenia zákona č. 182/1993 Z.z., pretože objekt, v ktorom sa byty nachádzajú, nie je bytovým domom podliehajúcim režimu tohto zákona. Žalovaná preto nemá povinnosť previesť užívané priestory do vlastníctva žalobcov tak, ako sa tomu zaviazal jej právny predchodca v zmluve o budúcej zmluve o prevode vlastníctva. Svoje rozhodnutie oprel predovšetkým o rozhodnutie

Mestskej časti Bratislava-Ružinov, ako príslušného stavebného úradu, z 1. júla 2011 č. SÚ/CS 4788/2010/2080/2011/8/MML/GAŠ/ZAR, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 11. augusta 2011. Týmto rozhodnutím bolo určené, že objekt, v ktorom sa nachádzajú priestory užívané žalobcami, je nebytovou budovou a byty nie sú bytmi osobitného určenia, z dôvodu, že väčšia časť úžitkovej plochy objektu slúži na nebytové účely. Vychádzajúc z ustanovení zákona č. 182/1993 Z.z. a stavebného zákona č. 237/2000 Z.z. definujúcich pojem „bytový dom“, súd mal zato, že stavbu je potrebné posudzovať ako jeden celok. Na základe týchto úvah uzavrel, že objekt, v ktorom sú priestory užívané žalobcami, nie je bytovým domom. Súd konštatoval, že už Výmerom Národného výboru v Bratislave č. 711/1-25/7-1949-XI/1 z 22. augusta 1952, bola stavba označená ako novostavba Okresného zdravotníckeho strediska v Bratislave a doposiaľ je na liste vlastníctva zapísaná ako „zdravotné stredisko“. Aj keď je nepochybné, že v budove sa nachádzajú aj byty, väčšia časť objektu je užívaná ako zdravotné stredisko. Z týchto dôvodov žalobu zamietol. Súd tiež zdôvodnil, prečo nepovažoval druhú žiadosť právneho zástupcu žalobcov o odročenie pojednávania z dôvodu kolízie viacerých pojednávanií za dôvodnú. Právny zástupca mal možnosť postupovať podľa § 25 ods. 3 O.s.p., o odročenie pojednávania žiadal už druhý krát z toho istého dôvodu a existenciu vážneho dôvodu pre odročenie nepreukázal, keď zo žiadosti nevyplývalo, že v kolidujúcej veci zastupuje niektorého z účastníkov konania. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods.1 O.s.p. Proti tomuto rozsudku podali odvolania všetci žalobcovia.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 9. októbra 2013, sp.zn. 4 Co 490/2012, potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny (§ 219 ods.1 O.s.p.) a žalobcom uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa bol toho názoru, že sporná nehnuteľnosť nie je bytovým domom a preto žalovanej nevznikla povinnosť odpredať byty žalobcom v zmysle zákona č. 182/1993 Z.z. Z ustanovenia § 1 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. vyplýva, že zákon sa nevzťahuje na všetky byty, ale len na tie, ktoré sú v dome vykazujúcim znaky bytového domu, alebo spôsobilom na pretransformovanie na takýto dom v súlade so zákonom. Uviedol, že pre určenie povahy domu, v ktorom sú byty aj nebytové priestory, nestačí vychádzať len z pojmu bytového domu v zákone č. 182/1993 Z.z. najmä pokiaľ vznikli pochybnosti o povahe domu, ale je potrebné zohľadniť aj normy stavebného práva platné v čase vzniku právneho vzťahu účastníkov. Poukázal na ustanovenie § 1a písm. a/ vyhlášky č. 465/1991 Zb. o cenách stavieb, pozemkov, trvalých porastov, ako aj na novelizované znenie § 2 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z.z. Keďže stavba má povahu samostatnej (jednej) veci, je vylúčené, aby

časť budovy slúžila na účely obytného domu a iná časť na iný účel. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že v čase nadobudnutia vlastníctva žalovanej k spornej nehnuteľnosti, nešlo o bytový dom, ako je definovaný v ustanovení § 2 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z.z., ale o časť zdravotníckeho zariadenia. Stavebné povolenie ako aj povolenie užívania stavby bolo vydané na účely zdravotného strediska. Odvolací súd rovnako ako okresný súd poukázal na odôvodnenie rozhodnutia stavebného úradu a tiež na podanie Krajského stavebného úradu v Bratislave z 30. marca 2012, v ktorom sa uvádza, že ide o stavbu, v ktorej väčšia časť úžitkovej plochy slúži na nebytové účely a stavbu treba posudzovať ako jeden celok, preto charakterom ide o nebytovú budovu. Za nedôvodnú považoval námietku žalobcov, že budova bola prevedená na žalovanú v zmysle § 15 zákona č. 92/1991 Zb. a žalovaná sa výslovne zaviazala v privatizačnej zmluve dodržať záväzky zo zmluvy o budúcej zmluve a previesť byty na žalobcov. Žalovaná sa totiž ako kupujúca nestala vlastníkom bytového domu, stavbu odkúpila na základe rozhodnutia vlády SR č. 689 ako časť zdravotníckeho zariadenia v procese tzv. veľkej privatizácie a budova ani potom nenadobudla charakter bytového domu. Odvolací súd považoval za správny aj postup okresného súdu, ktorý vec prejednal v neprítomnosti žalobcov a ich právneho zástupcu v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p., keďže právny zástupca žalobcov nepreukázal dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania. Kolízia pojednávania, ktorou právny zástupca žalobcov zdôvodnil žiadosť o odročenie pojednávania, nie je bez ďalšieho akceptovateľným predpokladom uznania existencie dôležitého dôvodu na odročenie pojednávania. S poukazom na uznesenie najvyššieho súdu sp.zn. 1Cdo 136/2010 zdôraznil, že súd pri skúmaní existencie dôležitého dôvodu môže vychádzať len zo skutočností, ktoré sú mu známe v čase jeho rozhodovania o žiadosti. V prípade, že ide o kolíziu pojednávania, je potrebné preukázať, že ide o kolidujúci úkon, naliehavosť tohto úkonu a tiež nemožnosť riešenia tejto situácie iným spôsobom. Konštatovanie právneho zástupcu žalobcov, že súd už raz obdobné ospravedlnenie akceptoval, svedčí len o tom, že takéto viaceré ospravedlnenia nemožno neustále akceptovať aj vzhľadom na hospodárnosť konania a ochranu práv druhej procesnej strany. Z týchto dôvodov napadnuté rozhodnutie vrátane výroku o trovách konania potvrdil ako vecne správne. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods.1 O.s.p. v spojení s § 142 ods.1 O.s.p.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podali dovolanie všetci žalobcovia (ďalej aj „dovolatelia“). Navrhli, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prípustnosť svojho dovolania odôvodnili ustanovením § 237 písm. g/ O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu : správne má znieť § 237 písm. f/ O.s.p.), súčasne ako

dôvod podaného dovolania uviedli ustanovenie § 241 ods.2 písm. c/ O.s.p. (rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). Dovolatelia vytýkali okresnému súdu, že napriek včasnému ospravedlneniu ich neúčasti na vytýčenom pojednávaní a žiadosti o odročenie pojednávania, pojednával v ich neprítomnosti. Namietali, že žiadne ustanovenie O.s.p. neukladá účastníkovi povinnosť preukazovať dôvod absencie konkrétnymi dokladmi. Je zaužívanou praxou, že kolízia pojednávania sa preukazuje predložením predvolania na kolidujúce pojednávanie. Súčasne podotkli, že právny zástupcovia sa na predvolaniach neuvádzajú a je zrejmé, že predvolanie na pojednávanie by právny zástupca nemal k dispozícii, ak by účastníkov v kolidujúcej veci nezastupoval. O odmietnutí tejto ustálenej praxe okresným súdom sa ich právny zástupca nemal možnosť dozvedieť, lebo súd si nesplnil povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 119 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Vzhľadom k tomu, že predchádzajúce ospravedlnenie z toho istého dôvodu akceptoval, nemal právny zástupca dôvod predpokladať, že súd zmení názor. Mali zato, že ak mal súd pochybnosti o účasti ich právneho zástupcu na kolidujúcom pojednávaní, mohol si tieto skutočnosti overiť priamo na jednotlivých súdoch. Trvali na tom, že súd nemôže žiadať od právneho zástupcu, aby nerešpektoval pokyny svojho klienta, ktorý vyžaduje jeho osobnú prítomnosť na pojednávaní, a aby si sám od seba zabezpečoval substitúta. V tejto súvislosti poukázali na rozhodnutie najvyššieho súdu sp.zn. 3 Cdo 16/2001, z ktorého vyplýva, že najvyšší súd pripúšťa kolíziu pojednávania ako dôležitý dôvod ospravedlňujúci neúčasť právneho zástupcu na pojednávaní s výnimkou, ak možno od účastníka spravodlivo žiadať, aby si zvolil iného zástupcu. Vzhľadom na to, že trvali na osobnej účasti ich právneho zástupcu na pojednávaní, ako aj na zložitosti prípadu, boli toho názoru, že bol daný dôvod pre odročenie pojednávania. Následne sa dovolatelia vyjadrili k právnomu posúdeniu veci. Nesúhlasili so záverom súdov, že v danom prípade nemožno aplikovať ustanovenia zákona č. 182/1993 Z.z. Podľa § 24 citovaného zákona sa tento zákon vzťahuje aj na budovy, ktoré nemajú charakter bytového domu. Súd sa podľa ich názoru v odôvodnení nevysporiadali s ďalšími rozhodujúcimi okolnosťami, existenciou rozhodnutia vlády SR o privatizácii, projektovou dokumentáciou a obsahom zmlúv o budúcich zmluvách a na vec sa vzťahujúcimi právnymi predpismi, preto sú ich rozhodnutia nepreskúmateľné. Podotkli, že ich žalobný nárok vyplýva priamo zo zmluvy o budúcej zmluve a tiež z ustanovenia § 15 zákona č. 92/1991 Zb., s čím sa súdy vôbec nevysporiadali. K pochybeniu súdov došlo aj pri posudzovaní predmetnej budovy ako jednotnej nedeliteľnej stavby. Z výkresov založených v spise totiž vyplýva, že budova konštrukčne pozostáva z dvoch samostatných budov a zapísaniu jednotlivých častí ako samostatných budov do evidencie katastra nehnuteľností nič nebráni. Dovolatelia napadli

výslovne aj potvrdzujúci výrok odvolacieho súdu týkajúci sa trov prvostupňového konania, ktoré boli v časti náhrady za stratu času právneho zástupcu žalovanej priznané v rozpore s vyhláškou č. 655/2004 Z.z. Hoci dovolatelia v odvolaní poukázali na toto pochybenie okresného súdu, odvolací súd sa s ich námietkou vôbec nezaoberal a preto jeho rozhodnutie považujú za nepreskúmateľné aj v tejto časti.

Žalovaná sa k dovolaniu žalobcov vyjadrila s tým, že dovolanie považuje za procesne neprípustné. Nesúhlasila s tvrdením dovolateľov, že im bola odňatá možnosť konať pred súdom, už len s ohľadom na dĺžku konania, počas ktorej mali možnosť dostatočne preukázať svoje tvrdenia a zúčastňovať sa na pojednávaniach, čo aj využili. K problémom s ich účasťou na pojednávaniach došlo až potom, ako si zvolili nového právneho zástupcu. Prvostupňový súd podľa jej názoru vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie a ešte pred vynesením rozhodnutia vyzval žalobcov na predloženie všetkých dôkazov. Vec posúdil správne po skutkovej aj právnej stránke tak okresný súd ako aj odvolací súd. Právny zástupca žalobcov vo svojich podaniach uvádzal len dôvody, pre ktoré je jeho účasť na pojednávaniach nevyhnutná, pričom neuviedol iné dôvody, ktoré by sa týkali predmetu sporu ani nenavrhol žiadne dôkazy. Z tohto dôvodu trvali na tom, že procesné práva žalobcov neboli žiadnym spôsobom porušené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podali včas oprávnené osoby (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpené v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Žalobkyňa 1/, procesným úkonom doručeným okresnému súdu dňa 18. decembra 2014, vzala podané dovolanie späť a žiadala konanie o dovolaní vo vzťahu k nej zastaviť. Podľa § 243b ods. 5 veta druhá O.s.p. platí, že ak dovolateľ vezme dovolanie späť, dovolací súd konanie uznesením zastaví. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) so zreteľom na jednoznačný, právne účinný dispozitívny úkon žalobkyne 1/, ktorým vzala dovolanie späť, konanie o jej dovolaní zastavil.

Dovolací súd v ďalšom preskúmal dovolanie podané žalobcami 2/ až 4/ voči potvrdzujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu a to vo výrokoch týkajúcich sa žalobcov 2/ až 4/.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalobcov nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobcov nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p, ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred

súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. ale nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je, že k tejto procesnej vade skutočne došlo

Dovolatelia existenciu procesných vád konania podľa § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdili a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť ich dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Žalobcovia v dovolaní výslovne namietali, že im postupom okresného súdu a rozhodnutiami okresného a odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

S prihliadnutím na obsah dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameral na to, či v danej veci postupom a rozhodnutím súdov nižšieho stupňa nebola dovolateľom odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Dôvodom, zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., je nesprávny procesný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov.

Žalobcovia tvrdili, že okresný súd pojednával a vyhlásil rozsudok v ich neprítomnosti, hoci sa riadne a včas ospravedlnili a žiadali o odročenie pojednávania z dôležitého a preukázaného dôvodu.

O vadu podľa § 237 písm. f/ O.s.p. ide aj vtedy, ak súd koná v neprítomnosti účastníka (alebo jeho právneho zástupcu), hoci neboli splnené podmienky pre tento postup dané ustanovením § 101 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 119 O.s.p.

Podľa § 101 ods. 1 O.s.p. účastníci sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky a že dbajú na pokyny súdu.

Podľa § 101 ods. 2 O.s.p. súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Podľa § 119 ods. 1 O.s.p. pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

Podľa § 119 ods. 2 O.s.p. účastník, ktorý navrhuje odročenie pojednávania, musí súdu oznámiť dôvod na odročenie pojednávania bez zbytočného odkladu, po tom, čo sa o ňom dozvedel alebo odkedy sa o ňom mohol dozvedieť, alebo s prihliadnutím na všetky okolnosti ho mohol predpokladať. Návrh na odročenie pojednávania obsahuje najmä:

- a/ dôvod, pre ktorý sa navrhuje odročenie pojednávania,
- b/ deň, keď sa účastník o dôvode dozvedel,
- c/ ak je to možné, uvedenie elektronickej adresy, telefaxu alebo telefónu, na ktoré súd bezodkladne oznámi, ako návrh posúdil.

V rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikovanom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky (zošit č. 6, str. 45, por. č. 120/1999) bolo uvedené, že právo účastníka, aby jeho vec bola prejednávaná verejne a v jeho prítomnosti, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, nemožno chápať tak, že súd by nemohol konať a rozhodnúť vo veci bez prítomnosti účastníka, ale tak, že súd je povinný umožniť účastníkovi uplatnenie tohto práva.

V zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. súd pojednávanie odročí po zvážení existencie a dôležitosti dôvodu, ktorým je žiadosť neprítomného účastníka alebo jeho právneho zástupcu o odročenie pojednávania zdôvodnená. Dôležitosť dôvodu pre odročenie pojednávania posudzuje súd vždy podľa konkrétnych okolností prípadu.

V sporovom konaní leží bremeno tvrdenia a dôkazu výlučne na účastníkoch konania, neplatí tu teda ani vyšetrovacía zásada ani zásada oficiality, ako je tomu v mimo sporových

konaniach. Uvedené sa vzťahuje nielen na hmotnoprávne aspekty sporu ale platí aj vo vzťahu k procesným otázkam súdneho konania (napr. zmena účastníkov konania, návrh na priznanie trov konania, preukázanie účelne vynaložených trov konania). Súd je síce povinný pokračovať v konaní, aj keď sú účastníci nečinní (§ 101 ods. 2 veta prvá O.s.p.), avšak nie je povinný suplovať ich nečinnosť vo vzťahu k bremenu tvrdenia a dôkazu. Pasivita účastníkov sa tak v konečnom dôsledku prejaví v súdnom rozhodnutí respektíve v postupe súdu v konaní, ktorý bude vychádzať len zo skutočností známych teda tvrdených účastníkmi a v konaní preukázaných, pričom ich môže vyhodnotiť ako nedostatočné respektíve nepreukázané.

Pokiaľ teda účastník má záujem na osobnej účasti na pojednávaní, zaťažuje ho bremeno tvrdenia a dôkazu aj vo vzťahu k existencii dôležitého dôvodu na odročenie pojednávania v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. Súd pri rozhodovaní o odročení pojednávania a skúmaní konkrétnych okolností veci vychádza výlučne z obsahu žiadosti účastníka prípadne právneho zástupcu, ktorý o odročenie pojednávania žiada. Preto je nevyhnutné, aby žiadosť účastníka okrem výslovne uvedených náležitostí v zmysle § 119 ods.2, 3 O.s.p., obsahovala bližšie údaje o tom, prečo sa nemôže pojednávania zúčastniť (napr. preukázaním, že má vypovedať ako svedok v inej veci, v akej veci), kedy sa o dôvode brániacom v účasti na pojednávaní dozvedel (že o nich bol uzrozumený skôr ako o pojednávaní, kde sa ospravedľuje, resp., že kolidujúce pojednávanie je inak naliehavšie), a že časovú kolíziu viacerých konaní nebolo možné vyriešiť inak. Až na základe posúdenia týchto konkrétnych okolností, môže súd ustáliť, či sa žiada o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. V prípade, že účastník tieto okolnosti v žiadosti neuvedie alebo ich nepreukáže, neostáva iné, ako jeho žiadosť vyhodnotiť ako nedôvodnú prípadne nepreukázanú.

V prejednávanej veci právny zástupca žalobcov požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu jeho kolízie so skôr vytýčeným pojednávaním na tento deň na inom súde. Dovolací súd už viac krát judikoval, že samotná kolízia pojednávania právneho zástupcu účastníka nie je bez ďalšieho dôležitým dôvodom na odročenie pojednávania v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. (porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5 Cdo 77/2002, 3 Cdo 115/2007, 3 Cdo 266/2007, 1 Cdo 136/2010). K otázke kolízie dvoch súdnych pojednávania a dopadu tejto kolízie na procesné práva účastníka konania sa vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze z 13. januára 1999 sp.zn. I. ÚS 68/1998, v ktorom uviedol, že kolízia dvoch pojednávania toho istého účastníka v tom istom termíne na rozdielnych

súdoch, o ktorej advokát vedel v dostatočnom časovom predstihu, nie je akceptovateľným predpokladom uznania existencie dôležitého dôvodu na odročenie vytýčeného pojednávania. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku z 27. februára 2000 sp.zn. 3 Cdo 16/2001 (viď R 41/2002) pripustil, že dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania pred súdom môže byť aj kolízia s iným pojednávaním právneho zástupcu účastníka konania, avšak len vtedy, ak od účastníka nemožno spravodlivo požadovať, aby si zvolil iného zástupcu. V zmysle týchto záverov judikatúry je možné uzavrieť, že kolízia pojednávanií môže byť dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. avšak len vtedy, ak to odôvodňujú okolnosti konkrétneho prípadu, pričom ale v prejednávanej veci o takýto prípade nešlo.

Okresný súd Bratislava II zrušil pojednávanie vytýčené na deň 31. mája 2012 z dôvodu prevzatia právneho zastúpenia žalobcov v konaní novým právnym zástupcom dňa 28. mája 2012 a tiež pre kolíziu pojednávanií, ktorú právny zástupca dokladoval predvolaním na pojednávanie na Okresnom súde v Banskej Bystrici. Následne súd vytýčil pojednávanie na deň 10. júla 2012 a spolu s predvolaním zaslal právnemu zástupcovi žalobcov výzvu, aby v lehote 7 dní do spisu založil písomné vyjadrenie a prípadné ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Predvolanie s výzvou bolo právnemu zástupcovi žalobcov doručené dňa 6. júna 2012. Právny zástupca žalobcov podaním doručeným okresnému súdu dňa 7. júna 2012 ospravedlnil svoju neúčast' ako aj neúčast' žalobcov na pojednávaní z dôvodu kolízie s iným skôr vytýčeným pojednávaním na tento deň a žiadal o odročenie pojednávania, pretože klienti trvali na jeho osobnej účasti na pojednávaní. K podaniu pripojil predvolanie na pojednávanie vytýčené na Okresnom súde Malacky. Okresný súd Bratislava II na pojednávaní dňa 10. júla 2012 neakceptoval ospravedlnenie právneho zástupcu žalobcov a rozhodol, že bude v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. pojednávať v neprítomnosti žalobcov a ich právneho zástupcu. V rozsudku z 10. júla 2012, č.k. 17 C 247/2002-430 uviedol, že tak rozhodol z dôvodu nepreukázania dôležitého dôvodu na odročenie pojednávania.

Postup okresného súdu v tejto veci považuje dovolací súd za správny, nakoľko v konaní nebol preukázaný dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. Predovšetkým zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva pravidlo, podľa ktorého by len v závislosti od dátumu vytýčenia pojednávania malo v prípade kolízie určité pojednávanie prednosť pred iným (neplatí žiadne pravidlo tzv. "predstihu" v prípade kolízie pojednávanií na dvoch rôznych súdoch). Advokát, ktorý zistí, že v dvoch súdnych konaniach, dochádza v určitý deň ku kolízii nariadených súdnych pojednávanií, má

vo všeobecnosti možnosť osobne sa zúčastniť na jednom z pojednávaní a v prípade druhého kolidujúceho pojednávania prichádza do úvahy využitie iných zákonom pripustených prostriedkov a spôsobov poskytovania právnej služby napríklad zastúpenia advokáta iným advokátom alebo advokátskym koncipientom (§ 16 ods. 1, 2 zákona o advokácii). Pri výbere pojednávania, ktoré advokát uprednostní, musí zohľadniť osobitosti každej prejednávanej veci.

Ako už bolo uvedené vyššie, pri skúmaní a posudzovaní existencie dôležitého dôvodu súd musí vychádzať zo skutočností, ktoré účastník v žiadosti uvádza. Pokiaľ žiadosť neobsahuje žiadne konkrétne informácie, ktoré by súd mohol zvážiť a vyhodnotiť pri skúmaní existencie objektívneho dôvodu pre odročenie pojednávania, neostáva iné ako žiadosť neakceptovať. Právny zástupca žalobcov založil svoje ospravedlnenie len na tvrdení o kolízii so skôr vytýčeným pojednávaním a vôli účastníkov, ktorí trvali na jeho osobnej účasti. Ani v samotnom dovolaní právny zástupca neuviedol dôvod, pre ktorý by pojednávanie na Okresnom súde v Malackách bolo naliehavejšie ako v prejednávanej veci a rovnako ani to, či účastníci v tejto veci trvali na jeho osobnej účasti na pojednávaní prípadne či nebolo možné riešiť kolíziu v tomto konaní inak. Za veľmi dôležitý aspekt tejto veci považoval dovolací súd dĺžku konania, počas ktorej boli vo veci uskutočnené pojednávania, na ktorých žalobcovia mali možnosť vyjadriť sa a realizovať v plnej miere svoje procesné práva a tiež tú skutočnosť, že v konaní išlo o druhé ospravedlnenie právneho zástupcu z dôvodu kolízie pojednávaní potom, ako súd jeho prvú žiadosť akceptoval, ako aj pasivitu právneho zástupcu žalobcov, ktorý napriek výzve súdu, aby sa k veci vyjadril a predložil návrhy na doplnenie dokazovania, opätovne požiadal o odročenie pojednávania bez ďalšieho. Je vecou advokáta, aby zvážil prevzatie právneho zastúpenia v rámci svojej pracovnej vyťaženia, ktorá nemôže byť na ujmu jeho klientom ale ani ostatným účastníkom konania. Všetky tieto okolnosti vo svojej vzájomnej súvislosti v plnej miere odôvodňovali správnosť postupu okresného súdu o neakceptovaní ospravedlnenia právneho zástupcu.

Vo vzťahu k dovolacej argumentácii právneho zástupcu žalobcov dovolací súd zdôrazňuje, že pokiaľ právny zástupca vystupuje vo viacerých súbežne prebiehajúcich súdnych konaniach, musí pri organizácii svojej činnosti zvážiť aj účelné využitie všetkých zákonom pripustených prostriedkov a spôsobov poskytovania právnej pomoci účastníkovi, ktorého zastupuje (§ 25 ods. 2 O.s.p.) a zabezpečiť svoju zastupiteľnosť v týchto súdnych konaniach. Námietky právneho zástupcu žalobcov v tomto smere nebolo možné akceptovať. Nemôže byť na ujmu druhej procesnej strany, majúcej záujem na rýchлом a spravodlivom

konaní súdu, okolnosť, že účastník si zvolí právneho zástupcu vystupujúceho v množstve iných súdnych konaní, v ktorých či už z vlastnej vôle alebo vôle klienta nevie svoju účasť na pojednávaniach zabezpečiť iným zákonom prípustným spôsobom.

K námietke žalobcov, že súd ich v rozpore s § 119 ods. 2 písm. c/ O.s.p. neoboznámil s tým, ako posúdil návrh na odročenie pojednávania, treba uviesť, že pokiaľ súd účastníkovi neoznámil zrušenie termínu vytýčeného pojednávania, vyvodit' z toho je možné len toľko, že pojednávanie sa uskutoční. Podľa obsahu spisu právny zástupca žalobcov bol nahliadať do spisového materiálu súdu dňa 26. júna 2012 a 2. júla 2012, kedy sa mohol oboznámiť s tým, že pojednávanie vytýčené na deň 10. júla 2012 nebolo zrušené. Len z tej okolnosti, že žalobcovia nemali vedomosť o tom, z akých dôvodov súd návrh na odročenie pojednávania neakceptoval, tiež nemožno vyvodit', že im boli odňaté procesné práva. Navyše uznesenie súdu, ktorým rozhodol, že bude pojednávať v neprítomnosti účastníkov alebo právnych zástupcov, je svojou povahou uznesením o vedení konania, ktoré nemusí obsahovať odôvodnenie (§ 169 ods. 2 O.s.p.). Žalobcovia mali byť dostatočne obozretní a mohli zo skutočnosti, že im súd neoznámil zrušenie pojednávania, aj s ohľadom na predchádzajúci postup súdu po akceptácii ospravedlnenia ich právneho zástupcu, ktorý účastníkom zrušenie termínu oznámil, predvídať, že ich žiadosť nebola súdom vyhodnotená ako dôvodná.

Na základe vyššie uvedeného dovolací súd konštatuje, že okresný súd postupoval správne, keď žiadosti právneho zástupcu žalobcov o odročenie pojednávania nevyhovел a pojednával v neprítomnosti žalobcov a ich právneho zástupcu. Vzhľadom k tomu, že okresný súd konal v súlade s § 101 ods. 2 O.s.p., nie je možné tento postup považovať za odňatie možnosti žalobcom konať pred súdom.

Žalobcovia v dovolaní výslovne namietali aj to, že rozhodnutia súdov nižšieho stupňa neboli dostatočne odôvodnené. Súd sa podľa ich názoru v odôvodnení nevysporiadali s rozhodujúcimi okolnosťami sporu a to konkrétne s existenciou rozhodnutia vlády SR o privatizácii, projektovou dokumentáciou a obsahom zmlúv o budúcich zmluvách a na vec sa vzťahujúcimi právnymi predpismi, preto sú ich rozhodnutia nepreskúmateľné.

Vzhľadom k tomu, že k vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. môže dôjsť aj porušením práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu, zaoberal sa Najvyšší súd Slovenskej republiky aj argumentačnou „udržateľnosťou“, napadnutého

rozhodnutia z pohľadu odňatia možnosti dovolateľov konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) a porušenia ich práva na súdnu ochranu (čl. 46 ústavy) a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 Dohovoru).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Z ustálenej judikatúry ESLP vyplýva, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303- A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd tiež vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Do práva na spravodlivý súdny proces však nepatrí súčasne aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená vo vyššie citovanom ustanovení. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.).

Predovšetkým rozhodnutie súdu prvého stupňa zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijatý záver, že žalovaná nie je povinná v zmysle zmluvy o budúcej zmluve uzatvorenej medzi jej právnym predchodcom a žalobcami, previesť na žalobcov nimi užívané priestory, pretože objekt, v ktorom sa nachádzajú, nie je bytovým domom podliehajúcim režimu zákona č. 182/1993 Z.z., zrozumiteľne a v potrebnom rozsahu vysvetlil. Z tohto záveru ako aj jeho odôvodnenia je zrejmé, že súdne rozhodnutie dalo odpoveď na všetky relevantné otázky súvisiace s predmetom sporu. Odôvodnenie nie je možné považovať za nepreskúmateľné len preto, že súd nezdôvodnil svoje rozhodnutie z každého uhla pohľadu účastníka konania.

Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa, pričom doplnil aj ďalšie úvahy a dôvody, pre ktoré toto rozhodnutie potvrdil. Taktiež vysvetlil, prečo sa nestotožnil s námietkami žalobcov uvedenými v odvolaní, keď uviedol, že pre rozhodnutie sporu bola rozhodná povaha domu, v ktorom sa užívané priestory nachádzajú, pričom z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaná sa stala vlastníkom budovy, ktorá nebola bytovým domom a ani neskôr potom takýto charakter nenadobudla. Pokiaľ žalobcovia vytýkali odvolaciemu súdu, že sa nevysporiadal s rozhodnými okolnosťami sporu, treba uviesť, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového

rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v prejednávanej veci zodpovedalo všetky otázky, ktoré boli pre posúdenie veci podstatné, preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov súdov nie je právne relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Polemika žalobcov s rozhodnutím odvolacieho súdu založená na ich názore, že na vec sa vzťahujú ustanovenia § 24 zákona č.182/1993 Z.z. a § 15 zákona č. 92/1991 Zb., ako aj argumentácia o nesprávnom posudzovaní predmetnej budovy ako nedeliteľnej stavby, to všetko sú otázky vzťahujúce sa k právnemu posúdeniu veci odvolacím súdom, ktoré nie je spôsobilé založiť prípustnosť podaného dovolania v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. Ako už bolo vyššie spomenuté súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Prípustným dôvodom dovolania preto ani nemôže byť nesúhlas účastníka s výsledkom sporu v jeho neprospech.

Dovolací súd dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a že aj odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.).

Keďže existencia vady konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. sa v dovolacom konaní nepreukázala, prípustnosť dovolania žalobcov nemožno vyvodit' ani z tohto ustanovenia.

Dovolanie je odôvodnené i nesprávnosťou právnych záverov zaujatých súdmi nižších stupňov, teda nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie je síce relevantný dovolací dôvod, ktorý sa však môže uplatniť až v takom prípade, ak by bolo dovolanie z iného dôvodu v zmysle § 237 alebo § 238 O.s.p. procesne prípustné (viď R 54/2012 a tiež niektoré ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napr. rozhodnutie z 29. júna 2010 sp.zn. 1 Cdo 62/2010, z 29. novembra 2010 sp.zn. 2 Cdo 97/2010, z 9. júna 2011 sp.zn. 3 Cdo 53/2011, z 24. mája 2011 sp.zn. 4 Cdo 68/2011, z 23. júna 2011 sp.zn. 6 Cdo 41/2011). Posúdenie, či súdy (ne)použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali alebo či zo správnych skutkových záverov

vyvodili (ne)správne právne závery, by tak prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O takýto prípad však v prejednávanej veci nejde.

Keďže v danom prípade prípustnosť dovolania žalobcov nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Pokiaľ žalobcovia dovolaním výslovne napadli aj výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie okresného súdu o trovách konania, treba poukázať na to, že v tejto časti napadnuté rozhodnutie má povahu uznesenia (viď § 167 ods. 1 O.s.p.); prípustnosť dovolania proti nemu vylučuje ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. Hoci žalobcovia namietali nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, v skutočnosti namietali nesprávny výklad a aplikáciu ustanovenia § 17 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. prvostupňovým súdom na náhradu trov právneho zastúpenia uplatnenú žalovanou. Táto otázka sa však vzťahuje k právnemu posúdeniu veci, ktorá ako už bolo vyššie uvedené nie je spôsobilá založiť procesnú prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Keďže odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa aj v časti náhrady trov konania, je zrejmé, že odvolaciu argumentáciu žalobcov v tomto smere nepovažoval za dôvodnú, pričom právnymi závermi odvolacieho súdu sa dovolací súd nemohol zaoberať. Vzhľadom k tomu, že dovolací súd nezistil v konaní odvolacieho súdu o trovách konania žiadnu procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p., dovolanie voči výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorý potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa o trovách konania tiež odmietol v zmysle § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako procesne neprípustné.

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyni 1/, ktorá z procesného hľadiska zavinila, že sa konanie o jej dovolaní muselo zastaviť (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 146 ods. 2 O.s.p.) a aj proti žalobcom 2/ až 4/, ktorí nemali úspech v dovolacom konaní (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky jej

však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože si ju neuplatnila (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 9. decembra 2015

JUDr. Helena Haukvitzová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová